

Mette Frederiksens tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler

Mette Frederiksen
Statsminister

Dato

2. juni 2021

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

I sidste måned besøgte jeg en erhvervsskole i Hvidovre.

Eleverne var tilbage. Det var de glade for.

Det er svært at lære at skifte bremses på en bil hjemme fra sofaen uden at have værktøjet mellem hænderne. Eller blive bygningsmaler uden konkret at stå med pensel og malerbøtter. Og det er op ad bakke at lære om strøm og ledninger uden at være til stede fysisk.

Også her har coronaen haft konsekvenser.

Hvad gør man så?

En af lærerne – Daniel Svendsen – underviser på hovedforløbet personvognsmekaniker. Han fortalte – med smittende entusiasme bag mundbindet – at han mødte ind tre kvarter tidligere om morgenen og forventede det samme af sine elever.

De, der ville indhente det forsømte, kunne troppe op klokken 7.30.

Måske brokkede nogle sig lidt.

Men de fleste stod tidligt op og var klar.

Ærligt talt, så tabte jeg mit hjerte, da jeg hørte den historie. Det er lærere som Daniel, der skaber vores samfund. Som gør forskellen.

Det er den handlekraft, jeg oplever mange steder i Danmark lige nu.

En kampgejst. En optimisme.

En vilje til at arbejde hårdere for at nå længere.

Vi har klaret os godt gennem pandemien.

Takket være befolkningens store indsats. Den eminente omstillingsevne i alle dele af samfundet.

Erhvervslivet, myndighederne, sundhedsvæsenet. Og det solide samarbejde her i Folketinget om en resolut krisehåndtering.

Tak til alle jer her i salen for det.

Som fællesskab står Danmark stærkere end i mange år.

Vi har gjort det godt. Hvad gør vi nu?

Vi kunne vælge at stille os tilfredse. Sige til hinanden, at vi klarede den.

Læne os tilbage. Lade udviklingen gå sin gang. Justere lidt hen ad vejen.

Den mulighed er der. Men det er ikke den, vi skal vælge.

Vi skal gå den modsatte vej. Reformer, innovation, uddannelse, jobskabelse og vækst.

Lige nu har vi et bedre udgangspunkt, end nogen turde håbe på i de mørke uger i foråret 2020.

Vi har styrken. Nu skal vi finde den politiske vilje. Til forandring.

Vores danske håndtering af pandemien viser først og fremmest, at der altid er et valg.

Vi valgte rigtigt. Den her gang. Nu skal vi videre.

Vi skal bruge den erfaring. Vi tæmmede tigreren. Når vi kan bekæmpe en global pandemi. Fordi vi beslutter os for det. Så kan vi meget mere end det.

Tænk, hvis vi går til samfundets andre store udfordringer med samme beslutsomhed.

Hvis vi tør stille spørgsmål. Også ved etablerede sandheder. Som for eksempel den påstand, at vi intet kan stille op over for centraliseringen. Eller at uligheden bare stiger.

Hvis vi gemmer automatreaktionerne væk.

Gør op med de falske modsætninger. Og for eksempel insisterer på, at den grønne omstilling både skal skabe et mere bæredygtigt samfund og skabe arbejdspladser – i stedet for at sende dem ud af landet.

Hvis vi for alvor finder modet til at tage fat på de udfordringer, vi har forsøgt at løse i årtier. Den globale klimakrise. Den fejlslagne integration. Bureaukratiet i den offentlige sektor. De unge, der aldrig får en uddannelse.

I stedet for at lade os slå ud af, at det har andre forsøgt før os. Så lad os gå til opgaven.

Uforfærdede. Med en genvunden tro på, at svaret ikke er givet på forhånd. At politik ikke kun er drift, administration og at skrue lidt på en knap i maskinrummet.

Men at politik handler om drømme. Visioner. Håb.

Om et stærkere, grønnere og mere retfærdigt Danmark.

Vi har en unik mulighed for at bygge videre på det Danmark, som viste sit værd under krisen.

Men det kræver, at vi gør som læreren og eleverne på Vestegnen: Står tidligere op.

* * *

En statsministers tale ved Folketingets afslutningsdebat plejer at se tilbage på folketingsåret.

I år vil jeg gøre det anderledes. Jeg vil se frem.

Regeringen forbereder nu et ambitiøst reformprogram.

Vi vil øge væksten og velstanden.

Gøre Danmark til et både rigere og grønnere samfund.

Først og fremmest: Dygtigere.

Vi vil sætte reformarbejdet i gang med et 10-årigt perspektiv.

Vi kommer til at tage fat på de afgørende strukturelle udfordringer for dansk økonomi og for vores samfund som et hele.

Danmark har et stærkt velfærdssamfund. Sådan skal det være.

Tryghed og frihed gennem hele livet.

Arne fik sin pension. Det er retfærdigt.

Vores samfundsmodel er unik.

Men velfærdssamfundet kommer ikke af sig selv. Velfærden er betinget af høj beskæftigelse.

Det er helt afgørende, at mange mennesker arbejder, at vi er veluddannede, og at virksomhederne har gode vilkår.

I dag vil jeg fokusere på tre udfordringer, som er vidt forskellige, men som ved dagens udgang handler om det samme:

At flere skal i arbejde. For den enkeltes skyld. At have et arbejde og bidrage til samfundet, er nu engang noget af det vigtigste i et menneskes liv. Og for

økonomiens skyld. Høj beskæftigelse er en afgørende forudsætning for fortsat vækst og velstand.

Derfor må vi aldrig som samfund opgive mennesker, forvente for lidt og stille for få krav.

Det gælder uddannelserne. Hvor for mange unge bliver tabt. Og vi ikke uddanner nok til de jobs, der er brug for.

Det gælder på arbejdsmarkedet, som for nogle bliver mere usikkert og mindre organiseret.

Og det gælder de desværre for mange mennesker, særligt med ikke-vestlig baggrund, som går derhjemme på kontanthjælp og uden et arbejde at stå op til.

* * *

Først de unge og uddannelserne.

På den ene side en enorm succeshistorie. Stadig flere tager en uddannelse. Stadig flere tager en lang uddannelse.

Vores børn bliver dygtigere, end vi selv er.

På den anden side en historie om nederlag og modløshed.

Alt for sjældent taler vi om de unge, der hverken er i gang med at uddanne sig eller har et job.

Hver femte unge står som 25-årig uden en uddannelse. Og næsten 50.000 unge under 25 år og er hverken i uddannelse eller job og har ikke afsluttet en ungdomsuddannelse.

Nogle gange bliver de kaldt ”restgruppen”. Egentlig et skrækkeligt ord. En besked til de så mange unge mennesker om, at de blev tilovers. Opgivet af et samfund, hvor alle andre kører videre.

Hvis nogle af jer unge ser med i dag:

Vi har brug for jer.

Det er ikke jer, der er det dårlige selskab. Det er ikke jer, der har en svag karakter.

Det er os andre, der har en billig fantasi.

Fordi vi i alt for mange år har accepteret dén ulighed. At nogle står udenfor.

Når vi taler om ulighed, er der ofte et snævert fokus på de økonomiske forskelle. Og økonomisk ulighed er selvsagt vigtigt. Og det bekymrer også mig, at de forskelle vokser – at toppen stikker af.

Men uligheden. I sundhed – og i uddannelse. Den begrænser. Den indskrænker. Den holder tilbage. Den er uretfærdig. Den er forkert.

For nogle år siden besøgte jeg VUC i Struer.

Jeg talte med en gruppe af yngre kvinder. Flere af dem enlige mødre. Nogle af dem måtte køre langt i bil for at komme til undervisning. Og ligeså langt hjem igen, når de skulle hente børn.

De tog en uddannelse på trods.

De havde én eneste forudsætning: Deres viljestyrke.

Men på et tidspunkt. Hvis det bliver for svært at uddanne sig. For eksempel fordi der bliver for langt derhen. Så vil flere give op.

Jeg nævner det, fordi jeg synes, at det perspektiv har manglet i den diskussion, der har været i kølvandet på regeringens forslag om at udflytte uddannelser.

Det er ikke en kamp mellem uddannelser eller mellem land og by.

Jeg har selv en lang, videregående uddannelse.

Vi har brug for stærke studie- og forskningsmiljøer. For dygtige videnskabsmænd og -kvinder, for højtuddannede specialister, for

videnarbejdere.

Samtidig har vi altså også brug for, at man kan bo og uddanne sig i hele Danmark.

Det kræver, at vi tør træffe politiske valg. Som ikke alle steder vil være lige populære.

Men alternativet er, at en skæv udvikling – som ingen politikere i øvrigt nogensinde har spurgt danskerne, om de er enige i – får lov at fortsætte. At centraliseringen løber os over ende.

Det skal vi ikke tillade. Vi skal vende udviklingen.

Det skal vi også på et andet punkt. Allerede nu er situationen, at vi ikke i tilstrækkelig grad uddanner til de jobs, der er i både den offentlige og den private sektor.

Det er ikke alene et problem for den virksomhed, der ikke kan skaffe smede og elektrikere til produktionen. Eller det plejehjem, der mangler en sosu-assistent til at tage nattevagterne.

Det er et problem for os alle sammen. Det risikerer at hæmme væksten. Bremse fremgangen. Spænde ben for den fremtid, der ellers tegner lys.

Vi risikerer at komme til at mangle arbejdskraft. Givetvis allerede i år, fordi det går så godt for dansk økonomi. Og det vil blive et større problem for hvert år, der går.

Særligt faglært arbejdskraft.

Hvorfor er det et stort problem? Lad mig illustrere det med den grønne omstilling.

Danmark har medvind på den grønne dagsorden.

Vi viser verden, at en grøn omstilling ikke sker på bekostning af samfundets udvikling. Men tværtimod udvikler samfundet. Skaber vækst. Og lokale

arbejdspladser.

Klima og miljø er det område, hvor Danmark kan gøre den absolut største forskel for klodens fremtid.

Vi har et forspring og en mulighed for, at fremtidens grønne løsninger og teknologier bliver udviklet her i Danmark.

I efteråret indgik vi et unikt grønt strategisk partnerskab med Indien. For få dage siden styrkede vi vores strategiske partnerskab med Sydkorea, og danske virksomheder indgik flere nye grønne aftaler.

I efteråret vil der komme en satsning på det tyske marked. Så snart det bliver muligt, vil jeg sætte mig i spidsen for et grønt erhvervsfremstød til USA.

Og i EU har vi besluttet, at den økonomiske genopretning efter corona skal være både grøn og digital. Der er nu afsat flere tusind milliarder offentlige kroner til grøn genopretning i hele Europa.

Her er gode muligheder for danske løsninger. Dem skal vi gribe.

Til november er Storbritannien vært for det globale klimatopmøde - COP26 i Glasgow. Her vil der også blive lagt mærke til Danmark.

Vi gør meget herhjemme. Men i virkeligheden er Danmarks fingeraftryk ude i verden langt større end det.

Vi leverer grønne løsninger inden for energi og energieffektivitet til de største lande: USA, Kina og Indien.

Aldrig har vi stået stærkere. Men vi risikerer, at vi ikke kan høste gevinsterne af Danmarks grønne forspring, hvis vi mangler faglærte.

Vi har brug for vindmølleteknikere til at bygge og servicere vindmøller. Elektrikere til at opstille ladestander. Tømrere og murere til at klimareovere bygninger og anlæg. VVS'ere til at opstille varmepumper.

Automationsteknikere til at udvikle anlæg til produktion af grøn brint i

Kolding. Mekanikere til at samle gearkasser på vindmøllerne på Lindøværftet på Fyn.

Smede til et nyt bioraffinaderi i Hirtshals. Ja, ernæringsassistenter til at varetage den bæredygtige omstilling i de professionelle køkkener.

Den grønne omstilling kræver faglært arbejdskraft.

Det samme gør omstilling og fremgang inden for andre vigtige styrkepositioner: Medicinalindustrien og fødevarerhvervet.

Men virkeligheden er, at store årgange af faglærte går på pension i de kommende år. Og vi har ikke nok nyuddannede til at erstatte dem alle.

Kun hver femte elev, der forlader grundskolen, søger direkte ind på en erhvervsuddannelse.

Det er langt fra det mål, som et bredt flertal i Folketinget har sat.

Og det er næppe en ny reform af erhvervsuddannelserne, der kommer til at løse det problem. Vi har forsøgt. Skiftende regeringer. Det blev til små hop på stedet.

Jeg tror, vi er nødt til at tage hul på en mere grundlæggende diskussion af vores uddannelser.

For nogle børn er vores skole blevet for akademisk. Alt for teoretisk.

Det begynder allerede i grundskolen. På den første skoledag møder alle børn ind med ny skoletaske på ryggen og gåpåmod i hjertet.

Det er ikke alle, der forlader skolegården med samme energi og glæde. Langt fra.

Vi kender dem alle sammen. Drengen, der ikke kan sidde stille. Pigen – ja, det kan også være en pige – der ikke kan få bogstaverne til at give mening på linjen i kladdehæftet.

Er sandheden måske den, at selvom vi på mange måder har en god skole. Så passer den ikke lige godt til alle?

Måske skal vi lade nogle børn starte senere? Måske skal de, der bliver mest skoletrætte, gå i skole på en anden måde?

Med bedre mulighed for at komme ud på en arbejdsplads undervejs? Få en tilknytning til arbejdsmarkedet tidligere?

Som jeg ser det – og her kommer jeg til en positiv pointe – så har vores erhvervsskoler lige nu en kæmpe mulighed.

Danmarks ungdom er dybt engagerede i klimakampen.

Erhvervsskolerne kan tilbyde de unge uddannelser, hvor de kan gøre en forskel. En stolthed ved at bruge sit fag til at løse fremtidens problemer.

De faglærte bliver den grønne omstillings kernetropper.

Erhvervsuddannelserne er løftestangen for den grønne omstilling.

Vi skal bygge broen mellem klima-kampen og de unges uddannelsesvalg.

* * *

Den næste udfordring handler om vores arbejdsmarked.

På mange måder et velreguleret arbejdsmarked. Ordentlige løn- og arbejdsvilkår. En økonomisk sikkerhed, hvis man i en periode mister sit arbejde.

Sådan er det for de fleste.

Men ikke for alle. I dag er det næsten hver tredje, som ikke arbejder i en fast fuldtidsstilling.

Løst ansatte, tilkaldvikarer, platformsarbejdere, nultimekontrakter, ulønnet praktik.

Det kan være tjenere eller chauffører. Men det kan også være unge arkitekter, journalister eller kunstnere. Og flere andre.

Og der kan ligge mange årsager bag.

Men der er en bagside. Blandt andet for unge, der lige er på vej ind i arbejdslivet.

Usikker indkomst. Ingen eller ringe pensionsordninger. Dårlige barselsvilkår. Ingen efteruddannelse. Ringe dækning ved arbejdsskader.

Vi ved, hvor sårbart det kan være for den enkelte. Hvor galt det kan gå, når uheldet er ude. Hvis man har mistet sit arbejde og sin indkomst fra den ene dag til den anden – og ikke bliver grebet.

Den danske model er i høj grad bygget til lønmodtagerne på fuldtid. Men realiteten er, at arbejdsmarkedet ændrer sig. Selvfølgelig. Og den danske model skal følge med. Som den har gjort det før.

For hvis udviklingen løber fra os, så kan en stadig større gruppe komme til at stå udenfor. Alle dem, der arbejder på andre måder, end vi har været vant til.

Corona-krisen har vist, at mange har det, vi tidligere kaldte atypiske ansættelser. Måske noget som lønmodtager. Noget som selvstændigt. Noget midt i mellem. Ikke mindst på kulturområdet.

Når det atypiske bliver typisk, udfordrer det os på en helt anden måde.

Derfor skal vi have løst den udfordring: At vi er klar til at gribe fremtiden. Give vores virksomheder muligheder for at finde nye forretningsmodeller. Tiltrække investeringer.

Men samtidig, at grundlaget for den danske model er et velorganiseret arbejdsmarked. Barsel og pension. Arbejdsmiljø og en ordentlig løn.

Og som samfund har vi brug for vores unikke danske model, hvor arbejdsmarkedets parter tager et stort medansvar. Tænk bare på de 17 trepartsaftaler, som blev indgået under cornakrisen.

Tak til fagforeningerne og arbejdsgiverne for den indsats.

* * *

Den danske befolkning har en stærk tilknytning til arbejdsmarkedet. Og de fleste unge tager en uddannelse. Hvis man stiller ti danskere mellem 18 og 59 år op på række, så har de otte et job eller er i gang med en uddannelse.

Der er mange til at løfte. Sådan skal det være. Ellers hænger økonomien og samfundskontrakten ikke sammen.

Men sådan er det ikke for en del af befolkningen, der har rødder i andre, primært ikke-vestlige, lande. Især ikke for kvinderne. Det er den tredje store udfordring, jeg vil uddybe i dag.

Ud af ti kvinder med baggrund i Mellemøsten, Nordafrika, Afghanistan, Pakistan eller Tyrkiet er der kun fire, som er i arbejde. Kun fire ud af ti.

Fra den her talerstol har statsminister efter statsminister sagt, at flere indvandrerkvinder skal i arbejde. Uden at problemet er løst.

Nu stiller jeg mig op i rækken. Med bevidstheden om, at det kræver svære beslutninger. Og med det håb, at Folketinget vil tage et ansvar på sig. Det er ikke nok at sige nej.

Fordi vi nu gennem årtier har accepteret, at mange kvinder med indvandrerbaggrund er derhjemme i stedet for at have et job uden for hjemmet – så skal det ikke blive ved med at være sådan.

Der har været for stor fokus på alt det, man har ret til i Danmark. Og for lidt fokus på alt det, man har pligt til.

Det siger jeg ikke mindst i forhold til den diskussion, der står foran os omkring ydelserne.

I stedet for kun at fokusere på, hvordan vi indretter kontanthjælpssystemet. Så handler det først som sidst om at få folk i arbejde.

Derfor: Hvad om vi vender hele tankegangen?

Og lægger til grund, at alle voksne selvfølgelig kan bidrage med en egentlig arbejdsindsats. At samfundet udtrykker den forventning – klart.

Vi står for foden af et opsving. Det er nu, vi har muligheden for at give flere mennesker et fodfæste på arbejdsmarkedet.

Insistere på, at når man har fået ophold i Danmark, så skal man selvfølgelig forsørge sig selv.

Og hvis det i en periode alligevel ikke kan lade sig gøre, vil regeringen foreslå, at man – til gengæld for sin ydelse – som det helt klare udgangspunkt får pligt til at bidrage med, hvad der svarer til en almindelig arbejdsuge på 37 timer.

Møder man ikke op, når man skal, får man ikke sin betaling. Vi vil indføre den arbejdslogik.

* * *

Fremtidens Danmark skal bygges nu. Vi skal være hænder og hoveder nok – og dygtige nok – til at løse opgaverne i samfundet.

De reformer, regeringen vil fremlægge, vil kræve meget af os alle sammen.

Men vi har også meget at vinde.

Når vi ser fem-ti år frem, vil den digitale revolution forandre arbejdsmarkedet og virksomhederne. Det vil stille nye krav til vores uddannelser. Efterspørgslen på grønne løsninger vil stige. Der åbner sig nye og attraktive markeder.

Den fremtid ligger godt til Danmark.

Vores stærke position på digitalisering skal understøttes af en ny digitaliseringsstrategi for både det private og det offentlige. Og en langsigtet, bred og ambitiøs plan for at imødegå cybertruslen.

De stolte produktionsvirksomheder, der skaber arbejdspladser herhjemme – i alle dele af landet – ved at sælge dansk topkvalitet ude i verden: I skal have de bedste vilkår.

Danmark var, er og skal fortsat være et produktionsland.

Ligesom Danmark er rigt på små selvstændige servicevirksomheder. Og jer – der har skabt en lille virksomhed fra bunden – måske har et par ansatte.

Det har ikke været let under pandemien. Og hold da op, hvor I fortjener mere anerkendelse, end I får til hverdag. I er en afgørende del af vores erhvervsstruktur.

Regeringen vil se bredt på at styrke Danmarks konkurrencekraft.

Ny viden og erhvervsliv skal knyttes tættere sammen. Derfor har vi øget forsknings- og udviklingsfradraget for virksomhederne. Hævet de grønne forskningsmidler markant.

Erhvervspolitikken står helt centralt i regeringens økonomisk politik.

Fremtidens teknologier. Eksporten. Arbejdspladserne.

Vi herhjemme lever af alt det, I udretter i verden.

Heldigvis er flere lande ved at ryste coronaens åg af skuldrene. Eksportmarkederne er på vej tilbage. Danske virksomheder skal være klar.

Det er nu, det gælder.

Og vi har et solidt udgangspunkt for at komme videre.

Vi valgte at føre en konsekvent krisepolitik. En ekspansiv finanspolitik. Og en politik, som i al væsentlighed er anderledes end den, der blev ført efter finanskrisen.

Det var klogt. Nu ser vi resultaterne.

Dansk økonomi har klaret sig godt gennem krisen.

Arbejdsløsheden er faldet siden genåbningen. Forbruget stiger. Eksporten

vokser. Og næste år forventer vi den højeste økonomiske vækst – i femten år.

Samtidig havde Danmark i 2020 – på trods af coronakrisen – det relativt set laveste underskud på de offentlige finanser i hele EU. Og Danmark har stadig den højeste internationale kreditvurdering – AAA-rating.

Den økonomiske politik er ansvarlig.

Der vil stadig være udgifter til at holde smitten nede. Til vacciner, når vi forventeligt skal vaccineres igen. Og måske igen. Investeringer i vores beredskab. Og til test, hvis det er nødvendigt.

Der vil stadig være behov for målrettet hjælp til nogle brancher. Et fagligt efterslæb, der skal indhentes.

Men det står samtidig klart nu. At der ikke er behov for en egentlig økonomisk genopretning ovenpå corona

Derfor er opgaven en anden. Vi skal investere. Gøre Danmark stærkere.

At vi kan det – skyldes de beslutninger, vi har truffet sammen.

Under pandemien har 330.000 mennesker været hjemsendt med lønkomensation.

Virksomhederne har bidraget med noget af lønudgiften. Medarbejderne med feriedage. Og indtil nu har staten udbetalt 17 milliarder kroner til lønkomensation.

Til gengæld har mange mennesker undgået en fyreseddel.

De udgifter, det ville have medført. Til dagpenge, kontanthjælp. For ikke at tale om de menneskelige omkostninger. Risikoen for at miste fodfæste på arbejdsmarkedet.

De omkostninger havde været større for samfundet.

Og virksomhederne. De har nu den fordel, at de ikke skal ud at ansætte nye folk.

Ikke oplære forfra. De har stadig erfarne medarbejdere.

Vi har allerede nu en konkurrencefordel over for mange andre lande. Det forspring skal vi udnytte og skabe det, der kan blive et helt unikt væksteventyr.

Dansk erhvervsliv er klar til at rykke. Det skal hele Danmark være.

Dét er den primære opgave nu.

I dag har jeg taget fat på tre vigtige samfundsudfordringer.

Regeringen vil præsentere sit bud på flere vigtige udfordringer i løbet af sommeren.

Vi vil bruge tid på at dvæle ved udfordringerne og finde de mest bæredygtige svar. I samarbejde med hele samfundet.

Vi kommer ikke til at hævde, at vi har alle svarene. Men vi vil finde dem. Sammen.

Jeg håber, at alle vil tage del i debatten.

* * *

Et andet område, hvor vi inviterer til et endnu tættere samarbejde er i rigsfællesskabet.

Interessen for Arktis og Nordatlanten stiger.

I rigsfællesskabet har vi et fælles mål om lavspænding i Arktis. Lige nu er den målsætning under pres. Det forholder vi os til – sammen.

Jeg glæder mig over, at vi er enige om, at vi skal passe på vores åbne og demokratiske samfund. Og om, at vi skal sætte værn op mod dem, der ikke vil os det godt.

Fundamentet for vores sikkerhed udgøres af samarbejdet med USA og i NATO. Noget alle parter i rigsfællesskabet havde lejlighed til at drøfte med USA's

udenrigsminister Blinken, da han besøgte Danmark for nylig.

Men i den nuværende sikkerhedspolitiske virkelighed er truslerne sjældent entydige. De går ofte på tværs af politikområder.

Det betyder også, at det bliver vanskeligere at skelne mellem det, der er færøsk og grønlandsk ansvar. Og det, der er dansk ansvar.

Det stiller krav om endnu tættere dialog og samarbejde om udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske spørgsmål. Det inviterer regeringen til.

Jeg ser frem til fortsat at udvikle samarbejdet i rigsfællesskabet – i tæt dialog med både Færøernes landsstyre og Grønlands nye Naalakkersuisut.

Og sammen med de nordatlantiske medlemmer her i Folketinget. Tak til jer for et godt samarbejde.

Og så glæder jeg mig selvfølgelig til et gensyn med Færøerne og Grønland, så snart situationen tillader det.

* * *

Siden regeringen trådte til for næsten to år siden, har vi indgået 185 aftaler hen over midten her i Folketinget.

Aftaler om grøn omstilling. Om økonomi. Om velfærd. Og om håndteringen af pandemien.

Tak til alle jer partier her i salen for det gode og brede samarbejde. Danmark stod samlet, da det gjaldt.

Og en særlig tak til SF. Radikale Venstre. Enhedslisten.

For to år siden satte vi os ned sammen og skrev vores fælles vision for en ny retfærdig retning for Danmark.

Tænk, at det kun er to år siden. Der er sket en hel del på de to år. Og her tænker jeg ikke kun på corona.

Vi lovede hinanden, at vi ville gå forrest i kampen mod klimakrisen. Vi satte et mål, som nogle kaldte urealistisk. Men som har vist sig at blive den ambition, der driver en grøn omstilling fremad i hele samfundet.

Energiøer. Arbejde med CO2-skat. En natur- og biodiversitetspakke. Stop for olie i Nordsøen. Tredobling af afgiften på bæreposer og engangsservice. Genanvendelse af affald. Flere elbiler. Senest har vi foreslået skærpede regler for miljøzoner i byerne.

Listen over initiativer er lang.

Der var længe en diskussion om ”hockeystaven”. At vi først tæt på 2030 skulle træffe de svære beslutninger. Her – kun ét år efter, at vi vedtog klimaloven – har vi allerede truffet beslutninger, som, sammen med landsbrugsudspillet og erhvervslivets beslutninger, bringer os næsten halvdelen af vejen. Halvdelen!

Og vi har indgået en ambitiøs aftale om et mål i 2025.

Hvis der nogensinde var en hockeystav. Så kan vi vist godt konstatere, at den er knækket.

Vi lovede at styrke vores velfærd. Det er en stor opgave. Men vi er i gang. Minimumsnormeringer. 1000 nye sygeplejersker. Løft af psykiatrien. Kommunale budgetter med mere plads til velfærd. Bedre rettigheder og mere tryghed til udsatte børn.

Og pengene følger med, når der bliver flere børn og ældre.

Vi har leveret en milliardinvestering i uddannelse.

Vi har afskaffet omprioriteringsbidraget. Gjort op med uddannelsesloftet. Afsat penge til flere lærere i folkeskolen. Investeret i opkvalificering og efteruddannelse af ufaglærte. I bedre ungdomsuddannelser. Og flere studiepladser på velfærdsuddannelserne under corona.

Dertil er der sat gang i oprensning af generationsforureninger. Bedre barselsvilkår for selvstændige. Og at sex selvfølgelig altid skal være baseret på

samtykke. Det skrev vi i forståelsespapiret. Nu står det i loven.

Der er meget at være stolte over.

* * *

Danmark står stærkt. Men vi kan endnu mere.

Vi skal huske, hvordan Danmark er blevet et af verdens rigeste og tryggeste lande.

I efterkrigstiden tog erhvervsudviklingen fart. Industrien voksede. Danske virksomheder kom ud på eksportmarkederne. Kvinderne strømmede ud på arbejdsmarkedet.

Alt det var muligt, fordi vi som samfund besluttede at investere i velfærd, i uddannelse, i mennesker.

Ud fra en fælles erkendelse af, at når vi er flere til at trække. Og dygtigere til at yde. Så bliver samfundskagen større.

I 1990'erne banede en offensiv erhvervs politik vejen for nye arbejdspladser. En aktiv arbejdsmarkedspolitik med fokus på ret og pligt fik flere i arbejde. Mere efteruddannelse betød, at flere kunne bestride de nye jobs.

Og en fremsynet miljøpolitik lagde de første sten til Danmarks grønne eventyr.

Nu skal vi sammen skrive det næste store kapitel om vores land.

Vi kan vende afvikling til udvikling. Hensigter til handlinger.

Politik betyder noget. Det har vi vist.

Vi skal tage ansvaret på os og udfordre os selv og hinanden. Gennemføre omfattende investeringer i Danmarks fremtid.

En høj andel af befolkningen, som arbejder. Uddannelser til samfundets behov. Et erhvervsliv i omstilling og med udsyn til verden.

Jeg vil ønske Folketinget og alle andre i Danmark en velfortjent sommerferie, når vi kommer dertil. Det varer lidt endnu.

Efter sommerferien får vi igen travlt. Jeg håber, at mange vil byde ind til det omfattende reformarbejde, vi nu går i gang med.

Vi skal træffe de beslutninger, der vil stille Danmark så stærkt som overhovedet muligt.

Hvor vi er som samfund om ti år.

Det bestemmer vi selv.

Kilde

stm.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Debattale, Folketingets kvinder, Folketingstale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-tale-ved-folketingets-afslutningsdebat-2021>